

Asunnossani oli ylimääräinen valokatkaisija. Kuitenkaan katossa ei ollut vapaata paikkaa, mihin ripustaisin valaisimen helpottamaan pimeää arkea. Valokatkaisija oli silti seinässä, viattomana ja turhana. Pisti ihan vihaksi. Yhtä kaikki, piruuttani napsautin tuota valkoista pahalaista. Minulle selvisi, ettei katkaisija ollutkaan ihan toimeton, sillä pystyi pysäyttämään ajan. Seinäkelloni pysähtyi, kaikki ylimääräinen kodin ääni lakkasi. Katsoin ikkunasta kadulle, autot ja kävelijät olivat jähmettyneet paikoilleen. Olin välittömästi utelias näkemään kuinka ajan pysäyttäminen oli vaikuttanut muualle ympäristöön. Illalla järjestettävä Bon Jovin keikka oli mahdollisesti peruttu, tuskin hekään pystyivät esiintymään pysäytetyssä ajassa. Lähdin saman tien uimahalliin ja minulla oli syyni siihen. Olin innokas uimari, mutta en kuitenkaan ikinä kehdannut käydä uimahallissa. Ennemmin uin yksin meressä, mutta talvella tuli kalsa ja uimahalli voisi olla varteenotettava vaihtoehto. Olin jokseenkin epävarma alastomana ja siitä millainen käytösmaailma suihkutiloissa ja pukuhuoneissa vallitsi. Kuinka pitkä tuijotus oli liian pitkä ja oliko epäkohteliaista olla kommentoimatta toisen sukupuolielintä? Ajan pysähtyttyä pystyin hyvin käymään uimahallissa ja salaa tarkistamaan yleiset käyttäytymissäännöt. Jo heti pihalle päästyäni huomasin, että taivaalla vilkkui tuon tuosta suuri ja punainen valo. Se oli valtava ja suurempi kuin kymmenen salamaa. Ei kuitenkaan isompi kuin yksitoista salamaa. Ilma oli kylmä, eikä minulla ollut hanskoja, eikä valkoista kaulahuiviani mukana. Jotenkin kun sisällä oli lämmin, niin en ikinä ole oppinut ymmärtämään, että pihalla voisi olla kylmä. Kävelin uimahallille päin ja katselin pysähtynyttä maisemaa. Jopa linnut olivat jääneet ilmaan roikkumaan. Kaikki näytti kuin olisi valokuvaa. Ei kovin hienoa kuvaa, sillä pelkästä arkisesta kaupunkinäköymästä ei paljoa taidetta irronnut. Kaikki näytti todella omituiselta. Aika oli todellakin pysähtynyt. Kaikkialla oli outo hiljaisuus, se tuntui suurena paineena korvissa. Taivaalla näkyvät välähdykset olivat äänettämiä, mutta niiden aikana paine tuntui kovemmalta. Eniten minua harmitti Bon Jovin keikan ilmeinen peruuntuminen. Keikka piti olla jäähallissa. En tiennyt mitään vaikutuksia ajan pysäyttäminen toi tullessaan ja kuinka ripeästi aika palaisi ennalleen. Puhumattakaan siitä, että ihmiset saattoivat saada jonkinlaisia oireita ajan pysäyttämisestä. Saattoi toki olla, että kaikki oli ihan normaalisti. Tosin en voinut olla ihan varma, että ylimääräisen valokatkaisijan painaminen uuden kerran käynnistäisi ajan. Saavuin uimahallille suhteellisen nopeasti. Halusin todella tietää millä tavalla minun pitäisi elää ja olla, jos joskus uskalsin paikkaan missä piti olla alasti tuntemattomien ihmisten kanssa. Sehän oli jo konseptina outo ja arveluttava, ei sopisi kovinkaan monen yrityksen mainoslauseeksi, joillekin toki. Uimahallissa niin ikään ja ilman muuta oli aika pysähtynyt. Kävelin suoraan niin sanotusti peli paikalle ja pukuhuoneeseen. Siellä oli todellakin miehiä riisuutumassa. Kaikki olivat liikkumattomia kuin ihmiset olisivat täytettyjä. En sinänsä oppinut mitään uutta pukuhuonekäyttäytymisestä, kaikki oli niin kuin olin ajatellutkin. Vastenmielistä. Koin riisumisen ahdistavaksi ja olin jokseenkin varma, etten tulisi uimahalliin milloinkaan. Oikeastaan minua oksetti katsella tuntemattomia ja karvaisia miehiä. Tämä oli turha reissu. Lähdin pois pukuhuoneesta ja halusin heti kotiini peseytymään. Olin likainen ja masentunut. Kävisin ensin suihkussa ja palauttaisin sitten ajan. Ehkä illalle suunniteltu Bon Jovin konsertti vielä onnistuisi. Soittaisivatko he yhtään harvoin kuultuja klassikoita, esimerkiksi Shot through the heartin tai Secret dreamsin. Mutta mitä vielä. Eiköhän käynyt niin, että siihen uimahallin aulaan juoksi hätäantunut ystäväni Styge. Kaikesta näki, että hän oli paniikissa ja melkein kuvitteli kuolevansa lähitulevaisuudessa. Minä olin jopa luullutkin, että hänestä oli aika jättänyt kun miestä ei ollut pariin viikkoon näkynyt. Ensin ajattelin Stygen ilman muuta säikähtäneen pysähtynyttä aikaa. Se ei kuitenkaan ollut niin. Hän huusi minulle, että maahiset hyökkäävät! Niitä oli jo valtoimenaan kaupungilla ja tuli koko ajan lisää. Vallan oli outo tilanne, minä sanoin ja ajattelin, että Styge ilman muuta liioitteli tilanteen vakavuutta. Hän

kertoi, että inhottavaksi asian teki se, että maahiset söivät Bon Jovin konsertin sähköpiuhoja. En ollut silti vakuuttunut tilanteen vakavuudesta. Styge saattoi hyvin laittaa vähän omaa ja väärää mielipidettä puheisiinsa. Eniten ihmettelin miksei ajan pysäyttäminen vaikuttanut Stygeen ensinkään. Mutta hän oli aika velmu. Kysyin myös hätääntyneeltä Stygeltä, että millaisia nämä mahdolliset maahiset olivat. Minulla ei ollut mitään käsitystä mikä maahinen edes oli. Styge kertoi maahisten muistuttavan karhun, apinan ja kärpässienen risteytystä. Ne murisivat koko ajan tai sitten kiljuivat alituisesti. Hurjia siis olivat ja tulivat metsästä kovalla vauhdilla ja rasittavalla metelillä. Yksikin huusi kuin puolijauhoinen. Mutta miksi ne söivät sähköpiuhoja? Minä kysyin Stygeltä. Hän ei osannut vastata siihen varmasti, mutta epäili maahisten yrittävän romuttaa maapallon sähköjärjestelmän ja tällä tavalla pysäyttää kaiken. Se oli hyvin ajateltu, jopa Stygeltä. Jotenkin tuli sellainen tunne, että hän tiesi näistä maahisista enemmän kuin kertoi minulle. Katsoin uimahallin pääoven ikkunasta ulos. Pihalla todellakin liikkui ruskeita ja epämuodostuneita olioita. Aika lähellä juuri sitä miten Styge niitä kuvaili. Niillä kaikilla roikkui sähköpiuhoja tai jotain muunlaisia kaapeleita suussaan. Yhdellä oli sellainen jatkoroikka, jonka pystyi sammuttamaan punaisesta napista. Sellainen oli käytännöllinen varsinkin joulun aikana. Sillä pystyi yhdellä napsautuksella sammuttamaan monet jouluvalot, jotka toivat tekopirteästi valoa pimeyteen. Kysyin Stygeltä, että oliko hän huomannut, että aikakin oli myös pysähtynyt. Hän kertoi, että laittoi sen merkille. Tilanne oli jälleen outo. Kuitenkin näin olisi taas voinut käydä kenelle tahansa. Styge kysyi minulta mitä me tekisimme. Hän katsoi minua, niin kuin selvästi viisaampaa ihmistä katsottiin. Minulla ei heti ollut antaa hänelle vastausta. Sanoin kuitenkin, että voisimme yrittää erästä juttua. Eli meidän piti päästä takaisin asuntooni ja käynnistää aika uudelleen. En osannut sanoa auttaisiko se yhtään, sillä en ymmärtänyt miten maahiset liittyivät ajan pysäyttämiseen. Myös se mietitytti, että miksi Styge sanoi olentoja maahisiksi ja tiesi, että niitä oli tulossa lisää. Ujuttauduimme hitaasti uimahallilta kadulle. Punainen valo välähti taivaalla entistä useammin ja paine tuntui koko ajan vain vahvempaan. Yritimme olla mahdollisimman huomaamattomia. Suojauduimme porttikongista toiseen ja varoimme ohitse kulkevia maahisia. Ne eivät ainakaan heti käyneet meihin käsiksi, mutta eihän maahisista voinut olla ikinä varma. Meillä ei ollut edes mukana ylimääräistä johtoa tai piuhaa jolla olisi voinut lepyttää mahdollisen hermostuneen maahisen. Kaduilla oli maahisia oikeastaan pirusti. Ne järsivät autojen sähköjärjestelmiä ja hyppivät talojen ikkunoista kaduille pitkät piuhat suissaan. Miksi he söivät piuhoja, minä kysyin itseltäni? Toisaalta, miksi ei nimenomaan piuhoja. Puhuiko Styge vain omiaan? Olivatko maahiset valloittamassa maailmaa? Siinä tapauksessa Bon Jovin keikka olisi todella peruttu. Siinä kävellessä kysyinkin Stygeltä, että miten hän tiesi yleensäkin mitään maahisista? Styge kertoi, että oli tutkinut maahisia jo tovin. Hän kertoi, että maahiset tulevat maanpinnalle pienestä metsälamasta aina kun se kuuluisa punainen valo välähti. Oikeastaan Stygen puheet eivät auttaneet minua ymmärtämään maahisia yhtään sen enempää. Olisin lähinnä halunnut tietää kuinka ne lisääntyivät. Pitikö urospuolisen maahisen tarjota naaraspuoliselle illallinen ennen kuin he voisivat kuvitella tekevänsä lisää iljettäviä maahisia? Vai oliko lisääntyminen mahdollista ainoastaan tämän metsälammen avulla, josta Styge puhui suu vaahdossa ja hullunkiihto silmissään. Saavuimme kotiini jokseenkin vauhdikkaasti. Jotenkin minulla ajatukset harhailivat ja kuvittelin mielessäni olevani Tarzan, joka oli toki pukeutunut säädyllyisesti. En tiennyt miksi juuri viidakon kuningas, ehkä se oli kun ympärilläni kirmasi apinannäköisiä olioita. Jotenkin kuvittelin, että varmasti olin jollakin tapaa kuitenkin heidän yläpuolella. Kotonani huomasi ikävän takaiskun tässä tämän päivän seikkailussa. Asuntooni oli tunkeutunut läjäpäin mielivaltaisesti liikkuvia maahisia. Osa repi tapettia, joku roikkui lampusta ja yksi paskansi

pöydällä ja toinen saapui nuuhkimaan jätöksiä. Muutamat repivät irti kaikki piuhat mitä taloni seinistä ja sähkölaitteista vain irti lähti. Pahinta siinä tietenkkin oli se, että maahiset rikkoivat myös katkaisijan jonka avulla pystyin pysäyttämään ajan. Yritin napsutella katkaisijaa, mutta se ainoastaan rätisi ja paukkui. Yritin parhaani mukaan häätää maahisia asunnosta ja Stygen siinä samassa. Hän kuitenkin kuvitteli, että häädin ainoastaan maahisia ja rupesi auttamaan minua. Annoin hänen lopuksi jäädä, eikä sitä tiennyt, vaikka Styge yllättäisi ja keksisi jonkin ratkaisun tähän kaikkeen. Viimeisen maahisen poistuttua menimme olohuoneeseen sohvalle istumaan. Paikka oli ihan rikki. Ainoa mikä oli ehjänä olohuoneessa oli Bon Jovin New Jersey cd, se oli keskellä lattiaa ehjänä. Olin kuunnellut sitä aamuyöstä päästäkseni tulevan konsertin tunnelmaan. Bon Jovi näytti todellakin olevan rikkoutumatonta tai sitten maahiset eivät pitäneet siitä edes sen vertaa, että olisivat viitsineet rikkoa tätä vanhaa klassikkoa. Huomasin, että Styge oli oudon miettiväinen. Hän ehkä mietti sitä kuinka karismaattinen johtaja olin tiukassa paikassa. Eikä se edes paljoa vaatinut, piti vain olla valppaana jokaisessa muuttuvassa tilanteessa. En kertonut ihan kaikkea Putkonen, Styge sanoi. Hän harvoin puhutteli minua nimellä. Ehkä hän jotenkin halusi korostaa arvovaltaani. Minua heti ärsytti sellainen nuoleskelu. Tämä kaikki oli tavallaan minun syytäni, hän tunnusti. En sanonut mitään, annoin hänen kertoa omin sanoin mistä oli kysymys. Luulin ensin, että se oli tavallinen yksityisetsivä tehtävä. Niin kuin muistat olin perustanut yksityisetsivätoimiston Selkeä suurenuslasi. Olin unohtanut koko asian, mutta muistin kun Styge mainitsi toimistonsa nimen. Se sai hymyn huulilleni joka kerta. Styge jatkoi. Sain tehtävän eräältä vanhalta rouvalta jouluna. Nainen pyysi, että pitäisin silmällä hänen veljeänsä Paroni von Madhousea. Hän oli tiedemies, hullu sellainen. Paroni von Madhouse oli keksinyt koneen joka pysäyttäisi ajan. Se ei kuitenkaan riittänyt hänen mielenvikaisuudelleen. Hän myös halusi, että kone kehittäisi rumia maahisia jotka tuhoaisivat maailman. Sen myötä Paroni von Madhouse valottaisi itse koko maailman. Hän kutsui konetta Hullunmyllyksi. Stygen mielestä kaikki tuo oli jotenkin outoa ja tavatonta, mutta minä sen sijaan ihailin ihmisiä, joilla oli tinkimättömiä tavoitteita. Kuitenkin, Styge jatkoi. Paroni von Madhouse oli rakentanut metsään pienen laboratorion, jossa teki mielipuolisia kokeita Hullunmyllyksi ristimällä koneella. Joka kerta, kun punainen valo välähti taivaalla, pienestä metsälamasta nousi uusi maahinen. Styge kertoi, että ei tiennyt syytä siihen miksei heihin kahteen vaikuttanut ajan pysähtyminen ollenkaan. Todellakin minä ajattelin. Jos Stygen tarina piti paikkansa, minä en ollutkaan syyppä ajan pysäyttämiseen, vaan olin vain sattumoisin painanut valokatkaisijaa samaa aikaa, kun mielipuolinen tiedemies pysäytti ajan ja vapautti maahiset. Luuletko, että kaikki tapahtui tänään vain sattumalta. Minä kysyin epäilevästi Stygeltä. Ettei vain joku halunnut sabotoida Bon Jovin keikan, tunsin ihmisiä jotka suhtautuivat penseästi popahtavaan rockiin. Styge lisäsi vielä, että Paroni von Madhouse oli perustanut Facebookiin suljetun ryhmän nimeltä Vihaan Bon jovia mahdollisesti aina. Päästäkseen ryhmän jäseneksi piti mainita mistä Bon Jovin kappaleesta erityisesti ei pitänyt. En kysynyt Stygen mielipidettä, mutta hän silti kertoi omansa ja sanoi, että Social disease, oli aika paska. Styge pyysi siis jälleen apuani omiin töihinsä. Hän oli kuitenkin pieni ja onneton ja monesti elämänsä kanssa niin umpisolmussa, ettei voinut kuin nauraa. Päätimme lähteä metsään. Sinne missä hullu tiedemies Paroni von Madhouse piti mielenvikaista leiriään. En sietänyt sitä, kun kasvohini läpsyi koivun oksia ja myöhemmin kuusenoksia terävien neulastensa kanssa. Metsä ei sopinut minulle, se oli niin tummanvihreä. Kuitenkin seurasin Stygeä pimenemään metsään ja toivoin, että olisimme pian perillä. Varmasti olisimmekin, sillä punaisten salamoiden paine kasvoi koko ajan suuremmaksi. Lopulta saavuimme metsäaukion laidalle. Se oli jonkinlainen hakkuu alue, joka näytti kuin se olisi pommilla tehty. Keskellä aukiota oli vesilammikko, josta pulpahteli maahisia, tasan

viidentoista sekunnin välein. Lammikon lähellä oli puolijoukkueteltoa, josta kuului kovaäänistä naurua. Sen täytyi olla Paroni von Madhouse, hänen täytyi olla hirveän hullu kun nauroi sen verran mielipuolisesti. Ihan paha teki, että joku edes pystyi olemaan niin sekaisin, että pysäytti ajan ja valjasti itselleen armeijan maahisista. Puolijoukkueteltasta kuului myös erilaisten koneiden surinaa ja rätinää. Siellä oli kuuluisa Hullunmylly. Mitäs nyt tehdään? Styge kysyi pelokkaana minulta. Minulla ei ollut minkäänlaista ajatustakaan miten jatkaisimme. Meidän oli pakko saada puheyhteys Paroni von Madhouseen, muuten homma ei etenisi ollenkaan. Lähdimme hitaasti kävelemään teltoa kohti ja ajattelimme, että miehelle voisi puhua järkipuhetta. Olisihan se tietenkin pitänyt arvata, että jos nimikin oli jo Paroni von Madhouse, niin ei siinä paljoa järkipuhe auttanut. Hän kuuli tulomme, koska Styge puuskutti niin kovaa ja astui mahdollisesti tahallaan maassa lojuvien oksien päälle. Siitä kuului kova meteli ja Paroni von Madhouse tietysti kuuli tulomme jo kaukaa. Hän tuli meitä vastaan teltastaan. Kyllä hän olikin hullu mies. Paron von Madhouse oli pukeutunut omituiseen mustaan nahkapukuun, mutta kuitenkin niin, että hänen kalpea rintansa oli paljaana. Hän oli kalju, otsassa kasvoi kummallakin puolella pienet sarvet. Miehellä oli toisessa silmässä omituinen suurennuslasi, joka näytti ennemminkin lasisilmältä. Tämä mies oli kyllä varmaan ihan sekoboltsi, Styge kuiskasi minulle. Sanoin, että se oli paljon mahdollista. Mitäs miehiä? Paroni von Madhouse kysyi. Eikö ajan pysäyttäminen vaikuttanut teihin. Se tehoaa kaikkiin, mutta ei maahisiin. Te olette maahisia! Minä en kuunnellut hänen juttujaan ollenkaan. Sanoin ainoastaan, että hän lopettaisi oitis rettelöinnin ja kaiken sen mitä ikinä oli tekemässäkään. Hän sanoi, ettei se käy, maailmanvalloitus oli kesken. Hän myös piti huolen siitä, ettei Born to be my babyä, Livin´on a prayeriä eikä Runawayta soitettaisi enää kertaakaan tällä planeetalla. Kysyinkin häneltä, että mikä siinä Bon Jovissa oikein oli niin väärin. Paroni von Madhouse ei osannut selittää, hän vain sanoi, ettei makuasioista voinut kiistellä. Minä sanoin, että kaikesta pystyi väittelemään. Olimme menossa vähän sivuraiteille ja Stygekin oli enimmäkseen vain hiljaa. En voinut kuin iskeä Paroni von Madhousea turpaan. Hän oli yllättävän heikko mies, vaikka omasi ison ja leveän ulkomuodon. Hän suorastaan tömähti mättääseen, jalat vain vilahtivat ilmassa. Mies jäi maahan makaamaan ja me menimme Stygen kanssa puolijoukkueeltaan katsomaan mitä se dorka oli oikein rakentanut sinne. Hänellä oli kyllä kieltämättä komeat aparaatit ja tietokoneet. Hullunmylly sopi hyvin kuvaamaan tätä tietokoneyksikköä. Oli värivaloja ja tietokonenäyttöjä ja näppäimistöä. Suuria keskusyksiköitä, jotka surisivat kuin veturit. Miten tämä Hullunmylly pysäytetään? Styge kysyi minulta. En osannut sanoa, tiesin vain sen, että se piti tehdä ennen kuin Paroni von Madhouse heräsi mättäästä. Painelin aparaatin nappuloita ja toivoin, että se pysähtyisi ja sen aiheuttama paine lakkaisi. Silti tuntui vain siltä, että kone olisi kiihtymässä. Lopulta sain hyvän idean. Pyysin, että Styge kääntäisi selkensä eikä seuraisi toimiani. Sen jälkeen minä virtsasin Hullunmyllyn päälle. Valitsin suurimman keskusyksikön ja lorautin oikein kunnolla. Se auttoi. Kone yski vähän, mutta lopulta sammui melko nopeasti. Laitteesta kuului silti omituista surinaa; se räjähtäisi pian, minä ajattelin. Ei ollut kovin suuri yllätys, että kun palasimme teltasta pihalle, niin Paroni von Madhouse oli kadonnut. Silti minusta tuntui, että tapaisimme hänet vielä joskus. Punaiset välähdykset taivaalla ja outo paine olivat loppuneet. Yhtään ainoata uutta maahista ei syntynyt enää lammikosta. Oikeastaan päinvastoin, maahisia palasi kaupungista takaisin metsään ja hyppäsi pieneen lammikkoon. En osannut sanoa kuinka syvä lampi oli, mutta sinne pulahti lähemmäksi sata maahista. Siellä ne köllivät ja sukelsivat maan syvyyskuviin. Kävelimme rauhassa metsästä kotiin päin. Vastaamme tuli koko ajan jonossa ruskeita ja ällöttäviä maahisia, jotka juoksivat takaisin metsälampea kohti. Styge sanoi minulle silloin jotain sellaista, joka sai minut hiljaiseksi ja lopulta tutkiskelin hänen puheitaan

sydämessäni. Jos ajanpysäyttäminen vaikutti kaikkiin paitsi maahisiin. Niin olemmeko mekin maahisia? Styge kysyi. Olimme sen jälkeen vain hiljaa ja odotimme, että pääsisimme takaisin kaupunkiin. Kävelimme hitaasti, kumpikaan meistä ei halunnut nähdä millainen kaupunki olisi maahisten jäljiltä. Saattoi todella olla, että Bon Jovin keikka oli peruttu. Metsästä kuului iso räjähdys. Ympäristöön sinkoutui muttereita, käämiä ja unelmia. Paroni von Madhousen Hullunmylly oli tuhottu. Mietin siinä itsekseni, että kyllä se kusi vaan oli aika väkevää ainetta.